

Johansson i Härstad

Ännu på 1950-talet var det ganska vanligt att människor på landsbygden dog i sina hem. När jag var kyrkoherde i Västra Tunhem, hade jag en gång med min hustru åkt till symöte i södra delen av pastoratet. När vi på återvägen närmade oss Härstad sade jag till henne, att vi nog måste titta in hos Johansson, som låg svårt sjuk i cancer.

När vår bil kom in på gårdsplanen, kom fru Johansson ut i förstugan och tog emot oss med orden: "Doktorn säger att det inte finns något att göra, men vi får inte låta honom själv veta det."

Under mitt samtal med Johansson frågade denne mig vad jag trodde om hans sjukdom. Jag svarade så som jag brukar i sådana fall, att ingen sjukdom är så lindrig, att man inte ska ta den allvarsamt, och att ingen är så svår att inte Gud kan bota den, om så är hans vilja. Men Johansson såg stint på mig med den genomskådande blick som man ibland kan märka hos svårt sjuka, och han drog den rätta slutsatsen av mitt dunkla tal. Han blev tyst några sekunder, färgen på kinderna steg något, och sedan sa han: "Jaså är det så att det är till döden lagt. Det hade jag inte trott. Men är det till döden lagt, då får jag tacka. För nu har jag amorterat så mycket så jag tror att pojken klarar det, täckdiket har jag det mesta, och pojken är ju nästan fullväxt nu. Så då får jag tacka."

Visst följde samtal om döden och livet, om Gud och evighet, såsom alltid vid sådana sjukbesök. Men ovanlig och oförglömlig var denna den sjukes första reaktion när han förstod att det var till döden lagt: "Då får jag tacka!"

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - VANLIGA VARDAGSMÄNNISKOR)